

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 3.

V Ljubljani 1. marca 1886.

Leto XVI.

Pobožna predica.

(Iz nemškega po J. N. Vogl-u.)

Uboga Berta dan na dan
Kolovrat svoj vrtí,
In izpod prstkov nit na nit
Se urno jej rodi.

Sedí in prede noč in dan,
Obličje jej bledí,
Pomagat bolnej materi
Hvaležna hoče hči.

Sedela tretjo vže je noč,
Povsodi je mirnó;
Načela je povesimo spet,
Zaprè se jej okó.

Ko deklica utrujena
Na pol zaspala je,
Gospá visoka v sanjah se
Jej prikazala je.

Prikazen ta omámila
Pobožno sree je,
In deklica je mislila,
Da božjo mater zrè.

Gospá nedolžnej deklici
Nasméhne se ljubó,
In vsede se h kolovratu
Ter góni ga z negó.

Zazdí se revnej deklici,
Da ní na zémških tléh;
V nebesa lepe je gospé
Zazíbal jo nasméh.

In s spancem se močno bori
Pregnati ga hoteč;
A zmaga jo popolnoma,
Prikazni pa — ní več.

In zjutraj pozno se zbudi,
Ko dan je vže sijál —
Oj spala dolgo Berta si,
Al' ní ti časa žal?

In ko se v préslico ozrè,
O Bog kakó je tó?
Predivo vse je spredeno
Prav tenko in lepó.

V veselji rajskem vsa kipí,
 Ko gleda čudež ta;
 In čudo materi pové,
 S tolažbo jo navdá.

In mnogokrat je to povest
 Vže Berta právila,
 In meni tudi ráдостna
 Jo je povédala.

Verujte mi, če stářišem
 Hvaležen je otrok,
 Imá Marija rada ga
 In rad imá ga Bog.

Fr. Krek.

Zlata ptičica.

(Pripovedka.)

Slavko je imel sestrico, Zorico po imenu. Drug drugega sta zelo ljubila, in starišem sta bila poslušna na vsako besedo. Drug brez drugega bi ne bila mogla jesti niti piti, tudi igrati bi se ne bila mogla, če bi ne bila vedno skupaj. Bratec ni nikoli razžalil sestrice, a sestrica je negovala brateca, kakor neguje mati svoje nežno dete. Tudi njiju stariši so se zelo radovali, da se otroka tako lepo umejeta in rada imata.

Nekega dne je Zorica naglo obolála. Bratec Slavko se joče ter vedno hodi okolo Zoričine posteljice. Vsak čas jo vpraša, ako jej je vže kaj odleglo, ter jo prosi, naj mu pové, če morda česa želi. Obljube je jej, da jej hoče, kadar ozdravi, narediti to in óno, ter jo vedno poprašuje, če bode vže kmalu zopet zdrava. Vsak večer je molil k Bogu, da bi mu ozdravil preljubo sestrico.

Oče so mnogo trošili na zdravnika in zdravila, a mati so vse noči prebdeli pri posteljici bolne hčerke, ali ljubi Bog je vse drugače obrnil. Za nekoliko dni je umrla Zorica. Dobri roditelji zdaj niso več imeli nežne hčerke in tudi bratec Slavko ni imel več ljubeznive sestrice. O kako sta jokala oče in mati, a najbolj se je jokal ubogi Slavko. In zakopali so nežno Zorico. Bratec je britko žaloval ter po vrtu, gozdu in livadah iskal najlepših cvetic, da bi je nosil na pokopališče in ž njimi kinčal Zoričin grobek. Kadar koli je nesel cvetice na pokopališče, vselej je molil k Bogu, jokal se in žaloval po sestrici, kakor bi jo hotel oživetiti in iz groba priklicati.

* * *

Bil je krasen poletni večer. Slavko se je zopet spominal svoje mrtve sestrice in molil za njo o j tako gorko . . . gorko . . .

V tem hipu začuje prekrasno petje in zdi se mu, kakor bi to petje prihajalo iz vrta. Takój hití na vrt, od kodar se je slišalo petje, in -- o čudo! na veji nekega drevesa ugleda prekrasno zlato ptičico. Slavku se ptičica zelo dopade, ker zna tako sladko in prijetno peti ter jo želi vjeti. Naglo skoči v hišo, prinese mrežico, s katero se ptičice lové, razpné jo, nastavi vabo, a on se skrrije za grm, da bi počakal in videl, ali se bode zlata ptičica vjela ali ne. Ptičica zagleda vabo, vzletí na njo, kavsne s kljunčkom po njej, mrežica se